

Arrest

nr. 265 230 van 10 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 6 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juli 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER *loco* T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juli 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

(...)

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf tot 20/04/2020 (einddatum visum). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene en de minderjarige kinderen samenwonen met haar partner geeft hen niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat de kinderen hier bij de partner van de moeder verblijven, geeft hen niet automatisch recht op verblijf. Het is bovendien in het hoger belang van de kinderen om bij hun moeder te blijven aangezien de kinderen ook het statuut van deze ouder volgen.

Het feit dat de minderjarige kinderen hier eventueel naar school gaan, geeft de kinderen en hun ouder evenmin automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene met haar kinderen gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om hun situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7, eerste lid, 3° en artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

“Doordat verweerster besliste dat verzoekster binnen zeven dagen het grondgebied dient te verlaten omdat zij langer in het Rijk verblijft dan gemachtigd door het visum.

Terwijl er niet afdoende rekening werd gehouden met de feitelijke elementen in het dossier.

Zodat verweerster ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten uitvaardigde.

Toelichting:

Verzoekster is België binnengekomen met een paspoort en toeristenvisum, geldig tot 20.04.2020 (stuk 2).

20.04.2020 was een bijzonder moeilijke periode: de eerste coronabestrijdingsmaatregelen waren volledig in voege en geen enkele (publieke) dienst was nog bereikbaar. Verzoekster was in die omstandigheden niet in de mogelijkheid om een verlenging van haar visum aan te vragen (wat haar zeker zou toegekend zijn).

Na het uiteenvallen van haar huwelijk enkele maanden later had verzoekster nog bijzonder weinig animo om terug te keren naar haar geboortestreek. Zij had gelet op het tijdsverloop een nieuw leven in België opgestart (getuige het feit dat de kinderen sedert september 2020 in Antwerpen naar school gingen).

Verzoekster stond er bij de heropening van de overheidsdiensten zelf niet meer bij stil dat ze een verlenging van haar visum moest aanvragen.

Omgekeerd werd zij er nooit op gewezen dat ze zich in een precair verblijf bevond.

Het was pas sedert haar nieuwe relatie met dhr. S.S. (...) dat bleek dat een en ander toch nog in orde zou moeten gebracht worden. En daar waren partijen volop mee bezig. Alle door gemeente Middelkerke gevraagde papieren waren binnen, zodat de aanvraag tot wettelijke samenwoning voor verder onderzoek zou kunnen doorgestuurd worden naar het Parket te Brugge.

Verweerster erkent het voorgaande wel, maar wil er geen voor verzoekster nuttig gevolg aan verlenen. Nochtans zou de samenloop van omstandigheden voldoende reden moeten zijn om verzoekster nog even te gedogen in afwachting van een beoordeling van haar dossier ten gronde.”

2.1.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, doch nalaat in haar eerste middel om duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt.

Het eerste middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

Bovendien blijkt niet welk actueel belang de verzoekende partij heeft bij de aangevoerde schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grieven omtrent de aangevoerde schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

2.1.3. Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

De Raad ziet niet in en de verzoekende partij licht niet toe op welke wijze voormelde bepaling wordt geschonden. Bovendien wijst de Raad er op dat het bestreden bevel gegrond is op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en de verzoekende partij geenszins wordt tegengeworpen dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Het enig middel is dan ook onontvankelijk in de mate de schending wordt aangevoerd van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2.1.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe zij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in haar paspoort of in haar daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, waarbij wordt verduidelijkt dat volgens het overgemaakte paspoort en visum blijkt dat de verzoekende partij recht had op verblijf tot 20 april 2020, dat het regelmatig verblijf van de verzoekende partij bijgevolg nu verstreken is.

Voorts wordt gemotiveerd dat de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen de verzoekende partij niet automatisch recht geeft op verblijf, dat ook het feit dat de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen samenwonen met haar partner haar niet automatisch recht geeft op verblijf, dat het feit dat de kinderen hier bij de partner van de moeder verblijven, hen niet automatisch recht op verblijf geeft, dat het bovendien in het hoger belang van de kinderen is om bij hun moeder te blijven aanzien de kinderen ook het statuut van deze ouder volgen, dat het feit dat de minderjarige kinderen hier eventueel naar school gaan, de kinderen en hun ouder evenmin automatisch recht op verblijf geeft, dat het feit dat de verzoekende partij met haar kinderen gescheiden wordt van haar partner van tijdelijke duur is, de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. De verwerende partij motiveert dat rekening houdend met bovenstaande elementen besloten kan worden dat de verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst, om op een later tijdstip legaal terug te keren naar België, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, waarna gewezen wordt op rechtspraak van de Raad.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.6. De verzoekende partij betoogt dat zij België is binnengekomen met een paspoort en toeristenvisum geldig tot 20 april 2020, dat dit een bijzonder moeilijke periode was, dat de eerste coronamaatregelen volledig in voege waren en geen enkele (publieke) dienst nog bereikbaar was, dat zij in die omstandigheden niet in de mogelijkheid was om een verlenging van haar visum aan te vragen, wat haar zeker zou toegekend zijn, dat na het uiteenvallen van haar huwelijk enkele maanden later zij nog bijzonder weinig animo had om terug te keren naar haar geboortestreek, dat zij gelet op het tijdsverloop een nieuw leven in België had opgestart, getuige het feit dat de kinderen sedert september 2020 in Antwerpen naar school gingen, dat zij er bij de heropening van de overheidsdiensten zelf niet meer bij stil stond dat zij een verlenging van haar visum moest aanvragen, dat omgekeerd zij er nooit op werd gewezen dat ze zich in een preciaire verblijf bevond, dat het pas sedert haar nieuwe relatie met dhr. S.S. is dat bleek dat een en ander toch nog in orde zou moeten worden gebracht, dat zij daar volop mee bezig zijn, dat alle door de gemeente gevraagde papieren binnen waren zodat de aanvraag tot wettelijke samenwoning voor verder onderzoek zou doorgestuurd kunnen worden naar het Parket, dat de verwerende partij dit wel erkent maar er voor de verzoekende partij geen nuttig gevolg wil aan verlenen, dat nochtans de samenloop van omstandigheden voldoende reden moeten zijn om haar nog even te gedogen in afwachting van een beoordeling van haar dossier ten gronde.

2.1.7. De verzoekende partij betwist geenszins dat zij langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe zij gemachtigd is door haar visum, dat zij immers volgens het overgemaakte paspoort en visum recht had op verblijf tot 20 april 2020 en dat haar regelmatig verblijf op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing verstreken is, noch dat op grond hiervan, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel kon worden afgeleverd.

Met de loutere stelling dat het toeristenvisum geldig was tot 20 april 2020, dat dit een bijzonder moeilijke periode was, dat de eerste coronamaatregelen volledig in voege waren en geen enkele (publieke) dienst nog bereikbaar was, dat zij in die omstandigheden niet in de mogelijkheid was om een verlenging van haar visum aan te vragen, wat haar zeker zou toegekend zijn, toont zij geenszins aan – nog daargelaten het feit dat zij zich beperkt tot een loutere bewering dat er geen enkele publieke dienst bereikbaar was – dat zij na een bepaalde periode en ruim voor het nemen van de bestreden beslissing niet opnieuw in de mogelijkheid zou zijn geweest zich te wenden tot het bestuur. Zij toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze op 29 juli 2021 heeft geoordeeld dat de verzoekende partij een recht op verblijf had tot 20 april 2020 en dat haar regelmatig verblijf intussen is verstreken.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij er bij de heropening van de overheidsdiensten zelf niet meer bij stil stond dat zij een verlenging van haar visum moest aanvragen, dat omgekeerd zij er nooit op werd gewezen dat ze zich in een precair verblijf bevond, toont zij vooreerst geenszins aan dat zij in de onmogelijkheid was om zich te wenden tot het bestuur. Bovendien blijkt uit het visum in het door haar overgemaakte paspoort duidelijk dat het visum geldig was tot 20 april 2020, zodat zij wel degelijk op de hoogte was of minstens diende te zijn van het ogenblik waarop haar verblijf niet langer toegestaan was en zij moet of minstens moest geweten hebben dat zij stappen diende te ondernemen indien zij langer op het grondgebied wenste te verblijven. Voorts verduidelijkt de verzoekende partij niet op grond van welke bepaling de verwerende partij ertoe gehouden zou zijn een vreemdeling eerst uitdrukkelijk op de hoogte te brengen van het feit dat hij zich in illegaal verblijf bevindt, vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgeleverd. Er is de Raad ook geen dergelijke bepaling bekend. Bovendien het weze herhaald, was de verzoekende partij op de hoogte, minstens diende zij dit te zijn, van het feit dat het visum geldig was tot 20 april 2020 en het verblijf aldus na deze datum niet langer toegestaan was.

Ook door het louter stellen dat zij, na het uiteenvallen van haar huwelijk enkele maanden later, nog bijzonder weinig animo had om terug te keren naar haar geboortestreek, toont zij geenszins aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze op 29 juli 2021 heeft gesteld dat de

verzoekende partij een recht op verblijf had tot 20 april 2020 en dat haar regelmatig verblijf intussen is verstreken. Het feit dat haar huwelijk niet stand hield en uiteengevallen is terwijl zij op het Belgische grondgebied verbleef, geeft de verzoekende partij geen automatisch recht op verblijf en leidt er evenmin toe dat niet langer kan geoordeeld worden dat zij een recht op verblijf had tot 20 april 2020 en dat haar regelmatig verblijf intussen is verstreken.

Door enkel te wijzen op het tijdsverloop en het opstarten van een nieuw leven in België dat zij staaft door het feit dat de kinderen sedert september 2020 in Antwerpen naar school gingen, weerlegt, noch ontkracht zij het motief in de bestreden beslissing dat het in het hoger belang is van de kinderen om bij hun moeder te blijven en dat het feit dat zij hier naar school gaan hen en de verzoekende partij niet automatisch recht op verblijf geeft.

2.1.8. Waar de verzoekende partij wijst op het feit dat sedert haar nieuwe relatie met dhr. S.S. bleek dat een en ander toch nog in orde zou moeten worden gebracht, dat zij daar volop mee bezig zijn, dat alle door de gemeente gevraagde papieren binnen waren zodat de aanvraag tot wettelijke samenwoning voor verder onderzoek zou doorgestuurd kunnen worden naar het Parket, kan zij gevolgd worden dat de verwerende partij dit erkent, nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gewezen op het samenwonen met de partner en de intentie tot wettelijk samenwonen, doch hieromtrent wordt gesteld dat dit niet automatisch recht geeft op verblijf.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij met haar betoog geenszins aannemelijk dat het door de samenloop van omstandigheden kennelijk onredelijk is om haar niet langer op het grondgebied te gedogen.

Het loutere feit dat de verzoekende partij de intentie tot wettelijk samenwonen heeft en dat zij samen met haar minderjarige kinderen reeds samenwoont met haar partner leidt er niet toe dat de Belgische overheid verplicht is de aanwezigheid van de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen op het grondgebied te gedogen. Er loopt immers een onderzoek naar wettelijke samenwoonst en daarnaast wordt ook gemotiveerd dat de scheiding met de partner van tijdelijke duur is, zijnde de nodige tijd om hun situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij de procedure niet kan voort zetten vanuit het land van herkomst. Zij maakt niet aannemelijk dat zij niet aldaar een beoordeling ten gronde kan afwachten.

2.1.9. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.10. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonder het principe van rechtszekerheid en gerechtvaardigde verwachting.

2.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Doordat verweerster besliste dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten op het moment dat verzoekster haar adreswijziging had doorgegeven naar Middelkerke.

Terwijl verzoekster een half jaar een relatie heeft met een Belg, sedert 01.07.2021 met hem samenwoont en zij op de gemeente een dossier had geopend met het oog op het indienen van een aanvraag tot wettelijke samenwoning.

Zodat het principe van rechtszekerheid en gerechtvaardigde verwachting geschonden is en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden.

Toelichting:

Zoals eerder reeds uiteengezet kwam verzoekster in februari 2020 in België aan.

Zij heeft al sedert het voorjaar 2021 een relatie met dhr. S.S. (...) met wie zij samenwoont.

Tegen verzoekster werden er sedert het verstrijken van haar visum (20.04.2020) geen uitvoeringsmaatregelen getroffen. Pas wanneer partijen een aanvraag tot wettelijke samenwoning indienen, schiet verweerster in actie.

Door de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten, na dergelijke periode gedogen van de overheid en inzonder stad Antwerpen, is het principe van de rechtszekerheid en de gerechtvaardigde verwachting geschonden. De aangevochten beslissing is dan ook manifest nietig.”

2.2.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

2.2.3. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij besliste haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven op het ogenblik dat zij een adreswijziging doorgaf aan de gemeente alsook dat zij een relatie heeft met een Belg en zij op de gemeente een dossier had geopend met het oog op het indienen van een aanvraag tot wettelijke samenwoning zodat het beginsel van rechtszekerheid en gerechtvaardigde verwachting geschonden is, doch verduidelijkt geenszins op grond van welke bepaling of op grond van welke gedragslijn van de verwerende partij zij er op mocht vertrouwen dat zij omwille van het indienen van een aanvraag tot wettelijke samenwoning, niettegenstaande haar legaal verblijf verstreken was, op het grondgebied gedoogd zou worden.

Waar zij stelt dat zij in februari 2021 in België aankwam en al sedert het voorjaar 2021 bij haar partner woont en tegen haar sedert het verstrijken van de termijn van haar visum, met name op 20 april 2020, geen uitvoeringsmaatregelen werden getroffen, dat het pas is wanneer zij een aanvraag tot wettelijk samenwonen indient de verwerende partij in actie schiet, dat door de betekening van een bevel na een dergelijke periode gedogen te zijn door de overheid en de stad Antwerpen, de door haar aangevoerde beginselen zijn geschonden, herhaalt de Raad dat uit het visum in het door haar overgemaakte paspoort duidelijk blijkt dat het visum geldig was tot 20 april 2020, zodat de verzoekende partij op de hoogte was of minstens diende te zijn van het ogenblik waarop haar verblijf niet langer toegestaan was en zij moet of minstens moest geweten hebben dat zij stappen diende te ondernemen indien zij langer op het grondgebied wenste te verblijven. De verzoekende partij toont niet aan op grond van welke bepaling de verwerende partij er toe gehouden zou zijn na te gaan of een vreemdeling bij het verstrijken van de toegestane termijn voor verblijf op grond van een toeristenvisum al dan niet het grondgebied heeft verlaten. Zij toont ook niet aan dat de verwerende partij, door dit niet te doen, een vaste gedragslijn, toezegging of belofte heeft geschonden. Het komt de verzoekende partij toe de in het visum bepaalde termijn te respecteren en het grondgebied te verlaten of voor het verstrijken van de termijn stappen te ondernemen indien zij langer op het grondgebied wenste te verblijven. Door over te gaan tot het vaststellen van het overschrijden van de toegestane termijn op een ogenblik dat de verzoekende partij zich (voor het eerst) aanbiedt op de gemeente, heeft de verwerende partij geen vaste gedragslijn, toezeggingen of belofte geschonden, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Gezien de verwerende partij op het ogenblik dat de verzoekende partij zich (voor het eerst) aanbiedt bij de overheid overgaat tot het vaststellen van het overschrijden van de toegestane termijn tot verblijf en tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verwerende partij voor dit ogenblik op de hoogte was van het feit dat de verzoekende partij, niettegenstaande de toegestane termijn verstreken was, nog steeds op het grondgebied was, maakt de verzoekende partij *in casu* geenszins aannemelijk dat er sprake was van een gedogen verblijf.

2.2.4. De verzoekende partij, die op de hoogte was, minstens diende zij dit te zijn, van het feit dat het visum geldig was tot 20 april 2020 en het verblijf aldus na deze datum niet langer toegestaan was, toont met haar uiteenzetting aldus niet concreet aan dat het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel zijn miskend door het nemen van de bestreden beslissing.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.2.5. Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.3.1. De verzoekende partij zet haar derde middel uiteen als volgt:

“Doordat verweerder twee beslissingen nam zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950

Terwijl art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

Zodat de aangevochten beslissingen de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd

Toelichting:

Uit de uiteenzetting hierboven blijkt reeds dat verzoekster al sedert 01.07.2021 een kerngezin vormt met dhr. S.S. (...). Verzoekster woont sedertdien bij hem in te 8434 MIDDELKERKE,...). Ook de twee minderjarige kinderen wonen in bij dhr. S.S. (...).

Partijen wensen hun leven samen verder uit te bouwen, reden waarom zij een aanvraag tot wettelijke samenwoning hebben ingediend.

Een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten vormt een zware schending van art. 8 EVRM.

De opmerking in de bestreden beslissing dat er enkel sprake zou zijn van een tijdelijke verwijdering, die geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou meebrengen, klinkt verzoekster vrij cynisch in de oren. Wat verweerder voorstelt is namelijk aanzienlijk omslachtiger dan gewoon enkele maanden wachten en haar verder de procedure laten doorlopen. Ook de slaagkansen op een terugkeer naar België zijn twijfelachtig.

Bij een terugleiding zou de politie overigens geen verhoor kunnen afnemen in het kader van een onderzoek naar mogelijke schijnwettelijke samenwoning. Het zal de Raad niet onbekend zijn dat de vragenlijst van de ambassade ter plaatse weinig om het lijf heeft.

Nog afgezien van het tijdsverlies, administratie (o.a. nieuwe visumaanvraag) en aanzienlijke administratie- en reiskosten.

Verzoekster loopt dan ook een reëel risico om spoedig uitgezet te worden, waardoor haar stabiele familieband bruusk zou verbroken worden, zonder garantie op herstel.”

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft

betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.3.3. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

2.3.4. De verzoekende partij wijst op haar gezin met haar partner en haar twee minderjarige kinderen. Daarnaast wijst ze ook op de samenwoning sinds 1 juli 2021 en de wens om een leven samen uit te bouwen, reden waarom een aanvraag tot wettelijk samenwonen werd ingediend.

2.3.5. In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

"Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene en de minderjarige kinderen samenwonen met haar partner geeft hen niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat de kinderen hier bij de partner van de moeder verblijven, geeft hen niet automatisch recht op verblijf. Het is bovendien in het hoger belang van de kinderen om bij hun moeder te blijven aangezien de kinderen ook het statuut van deze ouder volgen.

(...)
"

2.3.6. De verzoekende partij verwijst naar het gezinsleven dat zij en haar minderjarige kinderen hebben met haar partner.

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de verwijzing naar de afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning met haar partner, doch haar relatie met haar partner geenszins verder toelicht, noch hiervan stavingstukken voorlegt. Uit de samenwoning en de intentie van de verzoekende partij tot wettelijke samenwoning met haar vermeende partner kunnen geen voldoende hechte en effectief beleefde banden afgeleid worden.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar Belgische partner. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

2.3.7. Daarnaast wijst de verzoekende partij op een gezinsleven tussen de minderjarige kinderen en haar vermeende partner.

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren (*“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties.”* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

De verzoekende partij toont niet aan dat haar vermeende partner op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bijdroeg in de zorgen en de opvoeding van de kinderen, noch dat er sprake is van een interesse en een engagement van de vermeende partner ten aanzien van de kinderen. Uit de loutere samenwoning kan ook niet blijken dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven of van relaties van de minderjarige kinderen met haar vermeende partner die kunnen vallen onder een beschermingswaardig privéleven.

2.3.8. Nu de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt van haar en haar minderjarige kinderen met haar vermeende partner, diende en dient bijgevolg geen belangenafweging te worden gemaakt tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

2.3.9. Wat er ook van zij, uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven uitdrukkelijk betwist alsook dat zij is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name als volgt:

“Het feit dat betrokkene met haar kinderen gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om hun situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde belangenafweging foutief, onzorgvuldig, kennelijke onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is.

Waar zij stelt dat het cynisch is te stellen dat er enkel sprake zou zijn van een tijdelijke verwijdering die geen ernstig nadeel meebrengt, dat het namelijk omslachtiger is dan enkele maanden wachten en haar verder de procedure te laten doorlopen, dat ook de slaagkansen op een terugkeer naar België twijfelachtig zijn, beperkt zij zich tot loutere beweringen en toont zij niet aan dat kennelijk onredelijk is te stellen dat het gaat om een tijdelijke scheiding. Evenmin toont zij met haar betoog aan dat zij niet in staat zou zijn op een later tijdstip legaal naar België terug te keren. Zij toont niet aan waarom het niet mogelijk zou zijn om de procedure verder te doorlopen van uit het land van herkomst, noch verduidelijkt zij waaruit zou blijken dat dit veel omslachtiger is dan wanneer een procedure in België dient doorlopen te worden. Zij betoogt nog dat bij een terugleiding de politie geen verhoor zou kunnen afnemen in het kader van een onderzoek naar een mogelijke schijnwettelijke samenwoning, maar toont niet aan dat een dergelijk onderzoek niet mogelijk is wanneer de verzoekende partij zich niet op het grondgebied bevindt. De verzoekende partij lijkt dit te erkennen waar zij aangeeft dat de ambassade in dit kader een vragenlijst voorziet. Met de loutere bewering dat deze vragenlijst weinig om het lijf heeft, toont zij niet aan dat het onderzoek niet op afdoende wijze zou kunnen plaatsvinden terwijl zij in het land van herkomst verblijft. De verzoekende partij wijst er nog op dat er sprake is van tijdsverlies – wat overigens een loutere bewering is nu zij geenszins aannemelijk maakt dat een procedure langer zou duren indien zij niet meer op het Belgische grondgebied verblijft – van (bijkomende) administratie en aanzienlijke administratie- en reiskosten, doch toont hiermee geenszins aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de scheiding van tijdelijke duur is, zijnde de nodige tijd om de situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen en dat een terugkeer naar het herkomstland om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van recht op een gezins- of privéleven.

2.3.10. De Raad merkt nog op het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In deze zaak betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, §37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts – zoals reeds aangegeven in deze beslissing – een tijdelijke scheiding van haar partner tot gevolg gedurende dewelke de verzoekende partij haar situatie kan regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Wat de intentie om wettelijk samen te wonen betreft, wijst de Raad erop, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, dat deze intentie de verzoekende partij niet automatisch een recht op verblijf geeft. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De samenwoning met haar partner geeft de verzoekende partij evenmin automatisch recht op verblijf en een tijdelijke terugkeer staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het gezinsleven, zoals eveneens aangegeven in de bestreden beslissing. Ook hier kan er nogmaals op gewezen worden dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.3.11. Geheel ten overvloede wijst de Raad er tot slot nog op dat de verzoekende partij niet aantoont dat haar vermeende partner in de onmogelijkheid zou verkeren haar en haar kinderen te vergezellen

naar of te bezoeken in het land van herkomst, noch dat zij geen contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Zij toont geenszins aan dat het voor haar partner onmogelijk zou zijn haar en haar kinderen naar haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf te vergezellen en aldaar hun leven opnieuw op te bouwen of verder te zetten, nog minder toont zij aan dat het voor haar partner onmogelijk zou zijn haar en haar kinderen naar haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf te vergezellen tijdens de duur nodig om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. De loutere wens om in België hun gezinsleven verder te zetten doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM immers niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. In dit verband merkt de Raad op dat het een kenmerk is van een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners in een land moet gaan leven waarin hij niet is opgegroeid en/of mindere banden heeft dan de andere partner en/of mindere banden heeft in vergelijking met het land van verblijf of nationaliteit. De verzoekende partij voert geen concrete hinderpalen aan om het voorgehouden gezinsleven elders te voeren. Zij toont dan ook geenszins aan dat haar stabiele familieband bruusk zou worden verbroken bij het opvolgen van het bevel.

2.3.12. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER